

Începutul și sfârșitul mântuirii este dragostea

Sfântul Cuv. Antonie cel Mare, *icoană*

Cu cât cineva are viața mai măsurată, cu atât e mai fericit, că nu se grijește de multe: de slujitori, de lucrători, de pământuri și de averea dobitoacelor. Căci ținându-se de acestea ne vom îneca în greutatea legate de ele și vom învinui pe Dumnezeu. Iată cum din pofta noastră cea de voie se adapă moartea și cum rătăcim în întunericul unei vieți cu păcate, necunoscându-ne pe noi înșine.

Răul se prinde de fire ca rugina de aramă și necurăția de trup. Însă nici cel care prelucrează arama nu a făcut rugina, nici părinții necurăția trupului. Tot așa nici răutatea nu a făcut-o Dumnezeu, ci i-a dat omului și cunoștința și puterea de a deosebi, ca să fugă de rău, ca unul ce știe că va fi vătămat și chinuit de el. Ia seama deci ca nu cumva văzând pe cineva propășind în putere și avere, să-l fericești, lăsându-te amăgit de diavolul. Ci adu-ți îndată moartea înaintea ochilor, și niciodată nu vei pofti vreun rău sau vreun lucru lumesc.

Nu cele ce se fac după fire sunt păcate, ci cele rele după alegerea cu voia. Nu e păcat a mânca, ci a mânca nemulțumind, fără cuviință și fără înfrânare. Căci ești dator să ții trupul în viață, însă fără niciun gând rău. Nu e păcat a privi curat, ci a privi cu pizmă, cu mândrie și cu poftă. E păcat însă a nu asculta liniștit, ci cu mânie. Nu e păcat neînfrânarea limbii la mulțumire și rugăciune, dar e păcat la vorbirea de rău. E păcat să nu lucreze mâinile milostenie, ci ucidere și răpire. Și așa fiecare din mădularele noastre păcătuiește, când din sloboda alegere lucrează cele rele, în loc de cele bune, împotriva voii lui Dumnezeu.

Cei înțelepți trebuie să-și amintească neconținut că răbdând mici și scurte necazuri în viață, după moarte se vor bucura de cea mai mare plăcere și de fericire veșnică. Drept aceea, cel ce se luptă cu patimile și vrea să fie încununat de Dumnezeu, de va cădea să nu scadă cu sufletul și să rămână în cădere, lipsit de nădejde. Ci sculându-se, iarăși să lupte și să se străduiască să fie încununat, ridicându-se din cădere, până la ultima suflare. Căci ostenele trupului sunt arme ale virtuților și se fac mântuitoare sufletului.

Oamenii se socotesc raționali. Însă pe nedrept, căci nu sunt raționali. Unii au învățat cuvintele și cărțile vechilor înțelepți. Dar raționali sunt numai aceia, care au sufletul rațional, pot să deosebească ce este binele și ce este răul, se feresc de cele rele

și vătămătoare sufletului și toată grija o au spre cele bune și folositoare sufletului; iar acestea le săvârșesc cu multă mulțumire către Dumnezeu. Numai aceștia trebuie să se numească oameni raționali.

Cei care-L cunosc pe Dumnezeu sunt plini de toată bunăvoința și, dorind cele cerești, disprețuiesc cele pământești. Unii ca aceștia nu plac multora, dar nici lor nu le plac multe. De aceea sunt nu numai urâți, ci și luați în râs de mulți smintiți. Ei, însă, rabdă toate în sărăcie, știind că cele ce se par multora rele, pentru ei sunt bune. Căci cel care înțelege cele cerești crede lui Dumnezeu, știind că toate sunt făpturile voii Lui. Cel care, însă, nu le înțelege, nu crede niciodată că lumea este zidirea lui Dumnezeu și că a fost făcută pentru mântuirea omului.

(Sfântul Antonie Cel Mare, Scrieri)

Racla cu moaștele Sf. Antonie cel Mare se află în biserica Sfântului Antonie cel Mare din București, *foto.*